RĂSCOALA PIEILOR ROSII

PARICIDUL

5 LEI

No 6.

GUSTAV AIMARD

RĂSCOALA PIEILOR ROȘII

Mare roman de aventuri pentru ti
Traducere de Patty

Nr. 6

EDITURA „IMPRIMERIA BUCUREȘTI"

Rezumatul capitolelor precedente

Doi tineri francezi Valentin şi Luis debarcă în Chilli, plecaţi fiind în căutarea aventurilor şi a unei frumoase chiliene, Dona Rosario dei Valle, de care este îndrăgostit Luis de Presbois Crance.

In aceiaşi vreme, la Santiago de Chilli, un grup de zece patrioţi, făcând parte din „Inimile înfunecate", este condamnat la moarte, din ordinul generalului Bustamente.

Don Tadeo de Leon, şeful patrioţilor, scapă însă cu o rană superficială. In momentul când să fugă însă, este răpit de doi oameni, care-l duc în casa curtezanei Linda — fosta lui soţie pe vremuri — vrând să-l introbe unde se află fata lor.

In timp ce mai o legiuat, Don Tadeo o privit cu ură de Linda, care exclamă : „Trebue să-l fac să suporte făcările iadului..."

Ura Lindei este nemărginită, aflând că Don Tadeo iubeşte pe alta : pe Dona Rosario de Valle. Dispune ca rivala să fie omorâtă şi tot odată cheamă şi complicii dându-le ordin ca Don Tadeo să fie executat.

Salvarea soseşte în ultima secundă. Şeful salvatorilor este Don Gregorio Porelta, un însufleţit membru al Patrioţilor, supranumit „Regele Intunericului". Don Tadeo este salvat, dar aducând aminte de cuvintele de ură şoptite de Linda că Dona Rosario va fi ucisă, aleargă împreună cu salvatorii săi, într'o fugă nebună, spre locuinţa Donei Rosario.

Intre timp intră în acţiune şi cei doi fraţi francezi Valentin şi Louis, care sunt în căutarea frumoasei chiliene : Dona Rosario de Valle.

Don Pedro ajunge la Santiago, iar generalul Bustamente pune la cale un joc dublu pentru a-i deruta pe inamici.

După o hotărâre rapidă, pleacă la „Quinta Verde" ca să pătrundă în cuibul „Inimilor Intunecate", dar preşedintele dispune ca să fie omorât. Intretimp Lois şi Valentin, care îşi transformă numele în Buffallo Bill, pleac spre Aroncania.

P A R I C I D U L

Un freamăt de uimire şi teamă străbătu pe cei de faţă.

— Eu? strigă vraciul uimit.

— D-ta! făcu Buffalo, aruncând asupra lui o privire care-l făcu să tresară.

— Străine, făcu Trangoil Lannec, degeaba intervii pentru mine. Fraţii mei mă cred vinovat şi deşi sunt nevinovat, trebuie să mor.

— Asta e absurd.

— Acest om e vinovat, întări vraciul.

— Haide să sfârşim, ucideţi-mă, porunci Trangoil Lannec.

— Ce spun fraţii mei? întrebă Curumilla.

— Mareme medic muruchi să dovedească adevărul spuselor sale, răspunseră răsboinicii într'un singur glas.

Ei îl iubeau pe Trangoil Lannec şi doriau din toată inima să nu fie ucis. Pe

de altă parte aveau împotriva vraciului o ură grozavă pe care numai spaima adâncă ce le-o inspira el, făcea s'o ascundă.

Buffalo Bill descălecă şi toată lumea făcu. Işi scoase sabia din teacă, o făcu să sticlească în razele soarelui şi spuse:

— Vedeţi sabia asta? Mi-o voi împlânta în gură până la mâner. Dacă Trangoil Lannec e vinovat, voi muri; dacă însă, aşa cum sunt eu sigur, e nevinovat, Pillian îmi va ajuta să-mi scot sabia din corp, fără a fi suferit nici cea mai mică sgârietură.

— Fratele meu a vorbit ca un războinic curajos, spuse Curumilla. Aşteptăm!

— Fratele meu vrea să se omoare pentru mine? strigă Trangoil. Nu îngădui...

— Pillian e singurul judecător! răspunse Buffalo Bill cu un aer de convingere, minunat de bine jucat.

Cei doi tineri schimbară o privire, apoi ex-saltimbancul luă acea poziţie atât de dragă artiştilor de circ, duse sabia la gură şi în câteva secunde o înghiţi până

la mâner. In timp ce executa această „minune" indienii îl priveau cu spaimă, fără să îndrăsnească să răsufle măcar, neînțelegând cum poate un om să facă așa ceva și să nu moară pe loc. Buffalo se învârti în cășcăie, pentruca toată lumea să-și dea seama de realitatea faptului, apoi, fără să se grăbească, scoase lama din gură, tot atât de strălucitoare, precum o scoase din teacă.

Un strigăt de entuziasm scăpă din toate gurile.

Era o adevărată minune.

— Mai am să vă cer ceva, făcu scamatorul. V-am dovedit, nu-i așa, că șeful nu e vinovat?

— Da, da... Fața palidă e un mare medic și Pillian îl iubește! strigă mulțimea.

— Acum să dovedească și vrăjitorul vostru că nu l-am calomniat și că n'a ucis el pe Apo Ulmen. Șeful mort era un răsboinic renumit și deci trebuie să fie răzbunat".

— Da, glăsuiră războinicii, trebue să fie răzbunat!

— Fratele meu vorbește bine, făcu Cu-

rumilla; vraciul să dovedească.

Nenorocitul vrăjitor se văzu pierdut și îngălbeni, o sudoare rece îi inundă tâmplele și un fior îi agită corpul.

— Omul acesta e un înșelător, spuse el. Işi bate joc de voi.

— Poate! Dar acum imită-mă! răspunse Buffalo Bill.

— Ţine, făcu Curumilla, întinzându-i o sabie. Dacă ești nevinovat, Pillian te va ocroti așa precum l-a ocrotit și pe fratele meu alb.

— Caramba, Pillian ocrotește întotdeauna pe cei nevinovați și d-ta o poți dovedi acum! ironiză veselul ștrengar.

Machiul aruncă în jurul lui o privire desnădăjduită. In ochii tuturora ceti curiozitate și nerăbdare. Nenorocitul înțelese că nimeni nu-i mai poate ajuta, așa că se hotărî pe dată.

Va muri așa precum trăise: înșelând mulțimea.

— Nu mi-e teamă de nimic. Lama asta n'are putere asupra mea. Vreți să vă dovedesc? Bine, vă ascult, dar să știți că Pillian e supărat de purtarea ce-o aveți

cu mine și se va răzbuna trimițându-vă pe cap fel de fel de necazuri.

Indienii tresăriră, șovăind. De mulți ani ascultau profețiile lui: acum le era teamă. Buffallo Bill înțelese ce se petrece în inima lor, deaceia interveni:

— Frații mei să n'aibă nici o grijă. Nu-i paște nici o nenorocire. Omul acesta a vorbit așa pentrucă îi e frică de moarte. El știe că e vinovat și că Pillian nu-l va ocroti.

Vraciul îi aruncă o privire plină de ură, apucă sabia și repede ca gândul o înghiți. Un val de sânge negru îi țâșni din gură, deschise ochii mari, făcu doi pași înainte și căzu jos.

Când se îngrămădiră în jurul lui, indienii văzură că e mort.

— Să fie aruncat vulturilor câinele acesta mincinos, porunci Curumilla, lovindu-l cu piciorul.

— Suntem frați pe viață și pe moarte, strigă Trangoil Lannec, îmbrățișându-l pe Buffallo Bill.

— Buffallo, ai salvat viața unui prieten, spuse Luis, strângând mâna prietenului său.

— Dar am ucis un altul... acesta era însă vinovat!

Cap. 21.

Funerariile unui şef indian

Puţin câte puţin, emoţia pricinuită de moartea machiului se potoli şi ordinea se restabili. Curumilla şi Trangoil Lannec, uitând de orice ură, se îmbrăţişară frăţeşte, în aplauzele fericite ale războinicilor, cari iubeau pe cei doi şefi.

— Acum, când tata este răsbunat, putem să-i îngropăm trupul, observă Curumilla.

Apoi, înaintând spre străini, le spuse:

— Feţele palide vor asista la funerarii?

— Da, răspunse Luis.

— Toldo al meu e mare. Fraţii mei îmi vor lăsa cinstea să locuiască în el.

Luis voi să răspundă, dar Trangoil Lanne i-o luă înainte:

— Fraţii mei, feţele palide, mi-au făcut cinstea să primească găzduirea mea.

Tinerii se înclinară în tăcere.

— Bine, făcu Ulmen. Oricare va fi toldo ales de muruchi, îi voi considera drept oaspeţii mei.

— Vă suntem recunoscători pentru bunăvoinţa voastră, răspunse Buffallo Bill.

Ulmenul, după ce-şi luă binele dela cei doi tineri, se apropiă de cadavrul tatălui său şi ceremonia începu. Araucanii nu sunt un popor lipsit de crezuri; dimpotrivă, credinţa şi religia lor au temelii cărora nu le lipseşte măreţia. N'au nicio dogmă, dar recunosc două principii: acela al binelui şi al răului. Primul, numit Pillian, e creator, al doilea Guecubu, e zeul distrugător. Guecubu e în luptă veşnică cu Pillian, căutând să turbure armonia lumii şi să distrugă cecace există.

Afară de aceste două divinităţi principale, araucanii mai socotesc un număr considerabil de zeităţi de a doua mână, care-i ajută pe Pillian şi Guecubu, în lupta ce o duc. Ei cred în nemurirea sufletului şi deci într'o viaţă viitoare, unde răsboinicii cari se disting pe pământ vânează pe câmpiile veşnice, înconjuraţi

de toţi aceia iubiţi de ei. Ca mai toate naţiunile americane, americanii sunt foarte superstiţioşi.

La un semn al lui Curumilla, războinicii se depărtară, ca să facă, loc femeilor cari înconjurau cadavrul, apoi toţi începură să cânte, pe un ton plângăcios, vitejiile răposatului.

După o oră, toată lumea începu să păşească în urma cadavrului, dus pe umeri de patru din cei mai renumiţi luptători ai tribului şi se îndreptară spre un colnic unde i se făcuse din vreme o groapă. Indărătul lor veniau femeile cari aruncau, pe urmele lăsate de cei patru, pumni întregi de cenuşă caldă. Aceasta, pentruca dacă i-ar veni gust sufletului să reintre în corp, să nu mai regăsească urmele care i-ar duce în toldul său, unde ar putea turbura liniştea urmaşilor săi.

Când cadavrul fu scoborît în groapă, Curumilla gâtui câinii şi caii tatălui său, iar hoiturile fură aşezate lângă dânsul, pentruca şi pe lumea cealaltă să poată vâna cu ei. Apoi, cum răposatul fusese

un războinic renumit, deasupra mormântului se îngrămădiră o sumedenie de pietre în formă de piramidă.

Rudele și prietenii se înapoiară în sat dansând și cântând. Urmă apoi un praznic atât de îmbelșugat, încât puțin timp după aceia, toți conmesenii zăceau pe jos, beți turtă și cu burțile pline.

Cum călătorii erau foarte osteniți, Trangoil Lannec, ghicindu-le dorința, se oferi să-i conducă la toldul său, lucru ce băeții încuviințară în cea mai mare grabă. Indianul era unul din șefii cei mai iubiți și respectați ai tribului. Abea vreo opt femei, căci la moluchoși poligamia e îngăduită. Când un indian dorește să se însoare cu o femeie, el se declară părinților acesteia și fixează numărul animalelor pe care le va dărui: odată aceste condițiuni acceptate, el vine cu vreo câțiva prieteni și răpește fata, o aruncă pe crupa calului alături de el și timp de trei zile rămâne ascuns cu dânsa în pădure.

A patra zi revine, gâtuie o vițică în

ța colibei tatălui logodnicei sale și serbările căsătoriei încep.

Răpirea și jertfa țin loc de act de stare civilă. In felul acesta, un aucas poate să se căsătorească cu câte femei dorește și poate să le hrănească.

Prima femeie poartă titlul de unemdomo și e cea mai în cinste, ea are conducerea gospodăriei. Toate femeile locuiesc în acelaș toldo, dar în camere separate. Fiecare se ocupă cu creșterea copiilor lor, cu țesutul ponchurilor din lâna luată dela Guanaccos și Chilihueques și gătește mâncarea preferată a soțului ei.

Căsătoria e sfântă, iar adulterul e crima cea mai mare; bărbatul și femeia care-l comit, pot fi uciși de soț sau de rudele lui, dar își pot răscumpăra viața în schimbul contribuției ce o fixează soțul înșelat. Când un aucas trebuie să lipsească din sat, nevestele și le încredințează rudelor sale și dacă la înapoiere poate dovedi necredința lor, are dreptul să ceară orice. Așa că vă închipuiți cu cât interes sunt supraveghiate.

Aceste asprimi nu privesc decât femeile măritate. Celelalte se bucură de cea mai mare libertate.

Cei doi tineri aruncați de soartă în mijlocul acestor moravuri ciudate, nu înțelegeau nimic din această frământată existență indiană.

Intr'o seară, pe când Luis se pregătea să viziteze bolnavii din tolderii, pe cari căuta să-i îngrijească într'atât cât îi îngăduiau slabele sale cunoștințe medicale, Curumila se înfățișă înaintea celor doi tineri, pentru ca să-i poftească la un cahuin ce urma să aibe loc, cu prilejul alegerei noului machiu. De obiceiu, vrăjitorul trebuie să fie o femeie: dacă e un bărbat, el trebue să pună pe dânsul un costum femeiesc, pe care îl păstrează tot restul vieții. După un număr considerabil de discursuri, în locul fostului machiu se alesese un bătrân blajin și serviabil, care, în timpul lungei sale vieți nu căpătase decât prieteni.

După serbare, avu loc o masă foarte îmbelșugată.

Cap. 22.

Lămuriri

Primele zile, după plecarea celor doi tineri, trecură lipsite de incidente; Dona Rosario, se închidea în camera ei și stătea mai tot timpul singură.

Don Tadeo; absorbit cu desăvârșire de înaltele sale planuri politice, o vedea foarte rar. Față de dânsul, fata părea veselă, dar suferea și mai mult de trebuința de a-și ascunde în fundul inimii răul care o rodea.

Avea, abea, 16 ani, dar părea mult mai bătrână.

Pe părinții ei, nu-i cunoscuse; își amintea doar de caldele sărutări ale unei femei, care nu putea fi decât mama ei. Toată viața ei era un șir lung de necazuri și tristeți.

Singura persoană care se atașase de dânsa, era Don Tadeo, care o supraveghia cu mare dragoste, dar gentilomul era un om prea serios pentru a înțelege cari sunt atât de fo-

folositoare pentru educația unei tinere fete. Vizitele lui Don Tadeo, erau întotdeauna foarte misterioase pentru dânsa. Uneori, fără motiv aparent, o lua cu dânsul, după ce îi schimba, mai întâiu numele, alteori, o trimitea departe, așa cum făcuse atunci când o expediase la Paris. Fata încercă, adesecori, prin întrebări meșteșugite, să afle pricinile acestei vieți nomade, zadarnic însă. Don Tadeo rămânea mut ca un pește.

Intr'o zi, doar, după ce o privise mult timp cu tristețe, îmbrățișând-o, îi spuse:

— Sărman copil, n'avea nici o grijă! Voi ști să te apăr împotriva dușmanilor tăi!

Cine puteau fi acești dușmani? Ce aveau ei cu o biată copiliță de 16 ani? Cu un copil care nu făcuse rău nimănuia? Aceste întrebări pe cari Dona Rosario și le punea mereu, rămâneau veșnic fără răspuns pentru dânsa.

Intr'o seară, Don Tadeo se înfățișă înaintea ei, luă un scaun, se așeză lângă dânsa și după ce o privi cu melancolie, îi spuse:

— Am ați vorbi, Rosario!

— Te ascult, prietene, răspunse ea, surâzând.

Ca mai toate Statele Sudului, Chili, încovoiat de jugul spaniol, își câștigase neatârnarea mai mult grație slăbiciunei fostului ei stăpân, decât prin propriile sale puteri.

Generalul Bustamente, actualul ei ministru de răsboi, nu visa altceva decât să devie șeful acestuit Stat. Infăptuirea acestei idei, nu era cu neputință, căci avea partizani destui. Dar scopul lui adevărat era să devină stăpânul unei întregi confederații de statulețe sud-americane: cu alte cuvinte conducătorul întregei Americe de Sud. Un singur popor se putea împotrivi planului său: araucanii. Această mică națiune nu s'ar fi lăsat, cu una, cu două, supusă de chilieni. Generalul se hotărî deci să vorbească cu marele toqui araucanian, pe care să-l cointereseze scopului său: acela de a face din Chili, Araucania și Bolivia, o națiune mare și puternică, rivala Statelor Unite.

Din nenorocire, generalul n'avea stofa

unui „om mare", căci el era pur și simplu, un soldat ajuns, ignorant, crud și care nu se îndoia de nimic. Pe toate punctele teritoriului chilian, se formară asociații tainice. Cea mai de temut era aceia a „Inimilor Intunecate". Conducătorii acestei asociații, erau oameni inteligenți, instruiți, mai toți cu studii făcute în Europa.

Indată ce se proclamă neatârnarea chilienilor, asociațiile secrete, nemai având scop de viață, dispărură. Una singură rămase: aceia a „Inimilor Intunecate", cari înțelegea că misiunea lor, departe de a fi sfârșită, deabia începea. Poporul chilian trebuia cultivat, trebuia să fie făcut demn de locul ce i se dăduse printre statele sud-americane.

„Inimile Intunecate", își continuară deci misiunea, luptând fără încetare împotriva celora cari voiau să îngenunche poporul, răsturnându-i de acolo unde nu le era locul. Cu toate urmăririle poliției, membrii asociației scăpau, fără a fi prinși și dacă vreunul cădea, muria cu

fruntea sus, încrezător în viitor și în înflorirea patriei lor.

Lecuirea Generalului Bustamente cam necăji „Inimile Intunecate", dar Don Tadeo le redădu curajul, revenind, din nou, în fruntea asociației.

Cât de mare fu îndemânarea generalului pentru reușita planurilor sale, „Inimile Intunecate" îl ghiciseră: acum supravegheau cu grijă toate demersurile sale, căci prevedeau că momentul când dușmanul lor își va lepăda masca, nu este departe. Astfel aflară și de plecarea lui spre Valdivia. De ce pleca, oare, spre Valdivia, atunci când nici nu se vinde case încă bine?

Trebuiau s'o afle cu orice preț.

Intr'o consfătuire ce avu loc, imediat, se luară toate măsurile trebuincioase: „Regele Tenebrelor" plecă imediat spre Valdivia, spre a putea, la un moment prielnic, să ia inițiativa împotrivirei. De îndată ce „Inimile Intunecate" se răspândiseră care încotro, don Tadeo reveni la Dona Rosario.

— Trebuie să-ți spun ceva neplăcut.

Treburi urgente mă chiamă la Valdivia.

— Şi vrei să mă laşi singură, aici?

— Nu, vreau să vii cu mine.

— Ce bine îmi pare. Când plecăm?

— La răsăritul soarelui.

— Voi fi gata, răspunse fata, întinzându-i fruntea.

Don Tadeo se retrase, iar tânăra fată începu îndată să-şi facă pregătirile de plecare.

Cap. 23.

Chingana

Don Tadeo, întovărăşit de Dona Rosario şi de don Gregorio, ajunse la Valdavia în a şasesprezecea zi a plecării sale. Deoarece era ora 3 după amiază, cei doi gentilomi ar fi putut foarte uşor să pătrundă în oraş; întrucât aveau însă acolo multe cunoştinţe cari i-ar fi putut vedea — lucru ce dăuna misiunei lor tainice — iar pe de altă parte Don Tadeo ştiind că mai toţi agenţii guvernului primiseră ordinul să-l aresteze oriunde s'ar

afla, se fofilară nevăzuți prin ulicioare dosnice, îndreptându-se spre mânăstirea Ursulinelor. Starița, fiind o rudă de-a lui Don Tadeo, o primi cu mare bucurie pe Rosario, care acceptă cu plăcere să rămâie acolo, găsind că aici se află la adăpost de dușmanii ei nevăzuți.

Despărțindu-se de ea, don Tadeo se grăbi spre o casă din Dalle San Xavier, unde îl aștepta Gregorio, care nu-i însoțise la mânăstire, pentruca micul lor grup să nu fie văzut de cineva.

— Ei?

— E în siguranță, răspunse don Tadeo, suspinând.

— Generalul Bustamente e aici.

— Și știi cine-l întovărășește?

— Călăul! ironiză don Tadeo.

— Aproape. Linda e cu el!

Șeful „Inimilor Intunecate" păli.

— Mereu această femeie! Nu te înșeli, oare?

— Am văzut-o cu ochii mei.

Don Tadeo începu să se plimbe agitat prin cameră.

— Ești sigur că pe dânsa ai văzut-o?

— Mă îndreptam încoace, când deodată, auzind zgomot de copite, o văzui pe Linda escortată de doi lanceros. Un altul conducea doi catâri încărcați cu bagaje.

Demonul ăsta se înverșunează deci să fie mereu pe urmele mele?

— Prietene, în drumul nostru trebuie să nimicim orice piedică.

— Vrei să ucizi o femee? se înspăimântă gentilomul.

— Nu am spus asta, dar trebuie s'o punem în neputință de a ne cășuna vreun rău. Adu-ți aminte că noi suntem „Inimile Intunecate" și că deci, trebuie să fim fără milă.

— Tăcere! murmură don Tadeo.

In acest moment se auziră, de afară, două lovituri, apoi ușa se deschise și în pervaz apăru capul lui don Pedro.

— Ce dorești d-ta? întrebă don Gregorio, rece.

— Domnule, răspunse don Pedro, tocmai sosesc din Santiago.

La plecarea mea din Santiago, un bancher, la care am depus și eu ceva, mi-a

înmânat aceste trate, printre care și aceasta pe numele lui Don Gregorio Peralta.

— Eu sunt. Puteți să mi-o dați în toată liniștea.

— După cum vedeți, trata este pentru 23 de uncii.

— Ingăduie-mi atunci s'o examinez.

Don Gregorio se apropie de făclie, privi cu atenție acceptul și-l băgă în buzunar apoi scoase niște bani dintr'un sertar.

— Poftim cei 23 de uncii.

Spionul îi numără, și băgă unciile în buzunar, apoi se retrase vădit desamăgi

— Omul acesta e mielul care suge la două oi; e un spion al generalului.

— Știu. Am asupra mea dovezile trădărei lui. Până astăzi am avut nevoe de el, dar acum poate să ne dăuneze. Trebuie să-l distrugem.

Don Gregorio scoase din buzunar acceptul adus de don Pedro și i-l arătă lui don Tadeo.

— Privește!

La prima vedere, acceptul părea la fel ca și celelalte, dar în vreo două, trei lo-

curi, penița, prea tare fără îndoială, încălecându-și brațele, scuipase o serie de punctișoare negre, dintre care vreo câteva erau aproape imperceptibile.

Se părea că aceste puncte au o oarecare însemnătate, căci deabia ce le văzu și Don Tadeo își apucă mantaua.

— Dumnezeu e cu noi! spuse el. Trebue să mergem acolo fără întârziere.

— Asta e și părerea mea, răspunse don Gregorio. care apropie accep[illegible] de făclie prefăcându-l în cenușă.

Cei doi bărbați își luară câte un pumnal și două pistoale pe care le ascunseră sub haină — cei doi conspiratori își cunoșteau prea bine țara, pentruca să neglijeze această prevedere; — își traseră pălăria peste ochi și coborâră în stradă.

Merseră astfel multă vreme, întorcând capul din când în când spre a vedea dacă nu sunt urmăriți, adâncindu-se din ce în ce mai mult în cartierele mărginașe ale orașului.

Insfârșit, se opriră înaintea unei case de dubioasă aparență, de unde scăpa sgomotele acordului unei melodii.

Era o chingana. Cuvântul acesta n'are traducere în româneşte.

Chingana scapă oricărei descrieri. Închipuiţi-vă o cameră joasă, cu zidurile afumate, cu pământul bătătorit de paşii numeroşilor vizitatori. In mijlocul acestei săli, luminată doar de o candelă, patru indivizi stau la o masă; doi din ei chinuie nişte chitare văduvite de coarde, al treilea bate toba pe o masă şchioapă, iar al patrulea scoate sunete foarte neplăcute dintr'o trestie de bambu. Toată gălăgia aceasta infernală are ca scop să aţâţe dansatorii, cari iau cele mai lascive şi necuviincioase poziţii văzute vreodată. Spectatorii bat din palme, aplaudă entuziasmaţi. Chelnerii aleargă asudaţi de colo până colo, iar consumatorii, cu cât beau mai mult, cu atâta le e sete.

Uneori se întâmplă ca să se apuce strâns de chică, atunci cuţitele apar din teacă, iar ponchurile încolăcite pe braţ, înlocuiesc scutul; muzica tace, se face cerc în jurul luptătorilor, iar dacă vreunul din ei cade, e aruncat pe uşă afară

muzica își reia activitatea, dansul reîncepe și nimeni nu se mai gândește la sângele curs.

Șeful „Inimilor Intunecate" și tovarășul lui, se opriseră înaintea unei astfel de bojdeuci și nu șovăiră să intre, după ce își ascunseră bine, cu mantaua, fața și ochii. Trecură neobservați până în fundul sălii, unde se afla pivnița în care dispărură curând.

Coborâră vreo zece trepte și se găsiră în fața unui om care părea că orânduiește niște butoaie și care le spuse fără să se deranjeze:

— Vreți aguardiente de pisco, mescal, sau chicha?

— Niciunul, nici altul. Vrem vin din Franța.

Omul se ridică în picioare, împins parcă de arcuri nevăzute.

Cei doi aventurieri își puseseră masca.

— Alb sau roșu?

— Roșu ca sângele.

— Din ce an?

— Acela din 5 Aprilie 1817.

— Atunci veniți pe aici, răspunse o-

mul, făcând o respectuoasă plecăciune.
Vinul pe care mi-l cereţi e foarte scump şi-l ţin într'o pivniţă cu totul separată. Pentru a putea fi băut de Sfântul Martin, răspunse don Tadeo.

Omul, care părea că nu aşteaptă decât acest răspuns, apăsă peretele uşurel şi o piatră mare, cubică, se învârti în balamale, lăsând un loc de trecere. Conspiratorii trecură pe acolo, apoi piatra reveni în poziţia ei obişnuită.

In chingana, strigătele, cântecele şi muzica deveniseră de-o mare intensitate. Petrecerea era în toi.

Cap. 24.

Cei doi Ulmeni

In starea de anarhie în care se găsea Chili în epoca în care se petrece povestea noastră, partidele politice erau foarte numeroase; fiecare lucra în umbră, încercând să pună mâna pe putere. Generalul Bastemente, aşa precum am mai spus-o, nu visa altceva decât o Confederaţie care

să rivalizeze cu Statele Unite, cari, deşi puţin cunoscute în vremea aceea, făgăduiau totuşi că vor deveni acea putere cari sunt azi.

„Inimile Intunecate", singurii adevăraţi patrioţi ai acestei nenorocite ţări, voiau ca guvernul să adopte măsuri ceva mai democratice, neînţelegând să-l răstoarne printr'o revoluţie care nu putea decât să dăuneze.

Pe lângă Generalul Bestamente şi „Inimile Intunecate", se mai afla un partid cu mult mai puternic decât primele două. Acest partid era reprezentat de Antihanuel, cel mai important toqui al Confederaţiei araucaniene.

Am spus că poziţia geografică a acestei mici republici neînblânzite este astfel plasată, încât împarte în două teritoriul chilian. Poziţia aceasta îi dădea lui Antihanuel o putere grozavă.

Republicanii şi partizanii lui Bustamente înţelegeau ce ajutor nepreţuit ar fi pentru ei dacă l-ar atrage pe Antihanuel de partea lor, căci, cu ajutorul fioroşilor soldaţi ai acestuia, izbânda ar

fi fost sigură. Dar, atât Bustamente, cât şi „Regele Tenebrelor", nu căpătară ajutorul cerut şi iată pentruce:

Antihanuel, pe lângă ura ce o moştenise dela strămoşii săi împotriva oamenilor de rasă albă, de când fusese ale şef suprem, nu numai că visa neatârnarea desăvârşită a ţării sale, dar voia să cucerească şi tot teritoriul răpit altă dată de spanioli, să-i alunge pe aceştia dincolo de Cordilierii Anzilor şi să redea naţiunei sale strălucirea de care se bucura înainte de năvălirea europenilor.

Şi Antihanuel era omul care să poată duce la bun sfârşit, acest plan atât de patriotic. Dotat cu o mare inteligenţă, foarte îndrăzneţ, el nu se lăsa descurajat de nicio piedică. Crescut în Chili, Antihanuel vorbea la perfecţie limba spaniolă, cunoştea obiceiurile vrăjmaşilor şi graţie numeroşilor săi spioni răspândiţi pe întreg teritoriul, era la curent cu toate luptele politice din republică: aştepta doar clipa când duşmanii săi, obosiţi de necontenitele lor lupte, sleiţi de puteri şi viaţă, vor fi distruşi de cetele sale

răsbunătoare. Ii trebuia doar un motiv ca să-şi înarmeze oamenii, fără ca să fie suspectat de chilieni; acest motiv se ivi prin propunerile primite din partea generalului Bustamente şi a „Inimilor Intunecate". Nimeni nu-l mai putea suspecta, văzând, în timp de pace că se înarmează până în dinţi, deoarece, în petto, fiecare partid credea că indianul e cu el. Purtarea toquilui era deci foarte îndemânatecă, căci astfel, el îi lăsa pe toţi să spere.

Şi Antihanuel aştepta liniştit clipa când lupta va începe.

A doua zi dimineaţa, deşteptându-se, Linda îşi începu pregătirile de plecare.

— Sora mea ne părăseşte? întrebă Antihanuel, bojenind-o.

— Da, fratele meu ştie că trebuie să ajung cât mai curând la Valdivia.

Şeful nu încerca s'o reţie. Un surâs uşor îi lumina faţa.

Când se urcă pe cal Dona Maria i se adresă tochiului:

— Fratele meu mi-a spus că va veni şi el la Valdivia?

Vorbia cu o indiferență foarte bine jucată.

— Da, voi veni și eu, surioară.

— Ne vom vedea, atunci?

— Poate.

— Trebuie!

— Bine atunci. Sora mea poate să plece; o voi revedea.

Curând ea dispăru într'un nor de praf.

Șeful reintră, gânditor în toldo.

După aceea șeful își adună oamenii, alese vreo 20 de luptători pe cari se putea bizui și le porunci să se pregătească, deoarece peste o oră vor pleca. Deodată se auzi afară un mare tărăboi și Antihanuel eși în prag.

Doi străini călărind doi cai minunați, înaintau în tăcere spre el.

Erau prietenii noștri, Buffallo Bill și Don Luis.

Părăsind satul Puelchilor, Buffallo deschise scrisoarea pe care i-o dăduse don Tadeo și de ale cărei instrucțiuni trebuia să ia notă în ultimul moment.

— Citește și tu, Luis; te pomenești că

scrisoarea asta este norocul pentru care am venit în America!

Ca mai toţi îndrăgostiţii, Luis era foarte sceptic faţă de orice lucru ce n'atingea dragostea lui, deaceia o inapoiă clătind din cap.

— Politica şi iar politica.

— Adevărat, dar părerea mea este că aci politica e totul şi totdea e cel mai bun mijloc de îmbogăţire.

— Ca să-ţi mărturisesc sincer, dragă, mie puţin îmi pasă de „Inimile întunecate" pe cari nu le cunosc şi cari ne-au făcut cinstea să ne primească şi pe noi, printre ei.

— Nu împărtăşesc părerea ta. Eu îi socotesc oameni deştepţi şi hotărîţi. Intr'o zi, sau alta, vor izbândi.

— Treaba lor, dar ce ne priveşte asta pe noi?

— Mai mult decât crezi. Sunt foarte hotărît ca de îndată ce-l vedem pe Antihanuel, să plecăm spre Valdivia, ca să luăm şi noi parte la întâlnirea ce ni s'a dat.

— Bine, dacă vrei tu aşa. Bagă însă de

seamă că ne e capul în joc; dacă-l pierdem, eu îmi spăl mâinile de pe acum.

— Voi fi prevăzător, caramba! râse Buffallo Bill. Capul e singurul meu lucru de preț și țin foarte mult la el! Dar ce Dumnezeu, nu ești deloc curios să vezi cum se joacă oamenii ăștia cu politica?

— Ai dreptate. Văzându-i o să ne mai instruim și noi oleacă. Să nu pierdem deci prilejul.

— Bravo, așa-mi place să te aud. Haide acum, să-l căutăm pe șeful acela temut și să-i dăm scrisoarea.

— SFARȘIT —

Atențiune!

ȘERPII DIN GALLIPOLI

este titlul No. 3 din faimoasa Colecție Albastră, care s'a pus în vânzare și se găsește la toți chioșcarii librarii și vânzătorii de ziare din țară

Volum complect Lei 28

ROMANELE DE 7 LEI

lansate de editura noastră au obținut cel mai mare succes din ultimul timp. Nu uitați să cereți în fiecare Joi un număr nou din „Romanele de 7 Lei". Exemp. Lei 7

Cititorii noștri sunt rugați a urmări cu mare atenție

RĂSCOALA PIEILOR ROȘII

care apare regulat săptămânal și se vinde cu Lei 5.

„TOM SHARCK" - „COLECȚIA ALBASTRĂ" „ROMANELE DE 7 LEI" - „SHERLOCK HOLMES" - „RĂSCOALA PIEILOR ROȘII"

toate acestea sunt numai o parte din publicațiunile ce apar în editura noastră.

Editura „IMPRIMERIA BUCUREȘTI" Cobălcescu 29